

σεως καὶ ἐκ πρωτοπείρου χειρὸς, ἡ πριγκηπέσσα παρεκάλει τὴν μητέρα μου νὰ παράσχη τὴν προστασίαν της: ἡ μήτηρ μου, κατὰ τὴν φράσιν τῆς ἰδίας πριγκηπέσσης, ἦτο γνωστοτάτη εἰς τὴν εὐγενῆ κοινωνίαν, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ τύχη της καὶ τύχη τῶν τέκνων της, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ εἶχα ποῦ τοσοῦτος δίκας. « Ἀποτείνουμι πρὸς ὑμᾶς, ἔγραφεν αὐτῇ, ὡς εὐγενῆς πρὸς εὐγενῆ κυρίαν, καὶ πιστεύω νὰ εἰσακουσθῶ. » Καταλήγουσα δὲ τὴν ἐπιστολὴν της, παρεκάλει τὴν μητέρα μου νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. « Ὅτε ἐπέστρεψα, εὗρον τὴν μητέρα μου εἰ: δυσθυμίαν ὁ πατὴρ μου δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δὲν ἤδυνατο εὐδένα νὰ συμβουλευθῆ. Νὰ μὴν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν εὐγενῆ κυρίαν, καὶ μάλιστα εἰς πριγκηπέσσαν, δὲν ἦτο δυνατόν—ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἡ μήτηρ μου δὲν εἶχεν ἀποφασίσῃ ἔτι. Νῆ γράψῃ σημειώσιν τινα γαλλιστί, τὸ εὗρισκεν ἀνάρμοστον, ἀλλὰ εἰς τὴν ρωσικὴν ὀρθογραφίαν δὲν ἦτο πολὺ δυνατόν, ἐγνώριζε δὲ τοῦτο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Ἡσθάνθη μείστην χαρὰν ἰδὺσα με ἐπιστρέφοντα, καὶ ἀμέσως με διέταξε νὰ μεταβῶ παρὰ τῇ πριγκηπέσῃ καὶ νὰ τῆς εἰπῶ, ὅτι αὕτη πάντοτε εἶναι ἐτοιμὴ νὰ παράσχη τῇ αὐτῆς ἐκλαμπρότητι της, τὰς ἐκδουλεύσεις της, κατὰ δύναμιν, καὶ νὰ παρακαλέσω αὐτὴν νὰ μεταβῆ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν παρ' αὐτῇ. Ἡ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ ταχεῖα ἐκπλήρωσις τῶν ἀποκρῦφων ἐπιθυμιῶν μου, με ἐχαροποίησεν, ἀλλὰ καὶ με ἐφόβισεν ἐξ ἄλλου: ἐν τούτοις δὲν ἔδειξα τὴν ἀνησυχίαν μου, καὶ σπεύδων μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπως φορέσω νέον λαιμοδέτην καὶ ρανδικόταν, καθ' ὅσον ἐν τῷ οἴκῳ ἔφερον εἰσέτι τὸ ἔνδυμα τοῦ κυνηγοῦ. »
(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Ο ΕΡΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

Δὲν πιστεύω νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀποπειρώμενος νὰ κατασπιλώσω τὸν θεοπέσιον καὶ ἀνθεμόεντα τοῦ γάμου θεσμόν καταβιβάζων αὐτὸν μέχρι τῶν ζώων. Οἱ ποιηταί, πρὸς οὓς ὀφείλουσι τὰ περὶ τῶν συνοικέσια τόσας συμφορὰς καὶ αἱ λαμπυρίζουσαι ἐστὶν τόσον κρύος καὶ τόσα σκόπη, προηγήθησαν πολὺ ἔμοῦ εἰς τὰς ζωϊκὰς παραβολὰς των. Οἱ ἐρασταὶ τοὺς ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ ἐρωμένη μετεβλήθη εἰς περιστερὰν, ἡ μήτηρ εἰς χελιδόνα, ἡ ζηλοτυπούσα γυνὴ εἰς τίγριν, ὁ ἀτρόμητος ἐραστής εἰς λέοντα, λέοντες ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ὑποθήλεις νεανίαι, ὁ Δὸν Ζουὰν ἐδανείσθη τὴν λοφιὰν τοῦ ἀλεκτρούνας, ἡ ποιμενὶς ἐγένεν ἀμνός, οἱ ἀκατάσχετοι ὠνομάσθησαν ταῦροι καὶ πολλὴ ἄλλη σύγχυσις μεταξὺ ζωολογίας καὶ ἀνθρωπολογίας ἄνευ οὐδεμιᾶς διαμαρτυρίας ἐπετελέσθη. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς ἀνθοβαφοῦς τῶν ποιητῶν γλώσσης καὶ τῆς εἰκονογραφημένης τῶν ἐραστῶν, ἡ ἐπιστήμη πρὸ πολλοῦ συνέχεε τὰ βασίλεια καὶ κατέριψε τὰ ὄρια τὰ χωρίζοντα τὰ δίποδα ἢ δίχειρα ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων, ἡ δὲ κοινωνιολογικὴ ἀνθρωπολογία χαρακτηρίζεται ἀπλοῦστακα τὸν ἀνθρωπον—ἐπομένως καὶ τὴν ἀνθρωπον—δίχειρον, σπονδυλωτὸν, μαστοφόρον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ ἀνθρωπολόγοι δὲν φέρουσιν ἐμβάτας ὑψηλοῦς, ὡς οἱ ποιηταί, ἀλλ' ὑποδύονται περὶ τὰ σανδάλια, διὰ τοῦτο ὅμως αὐτοὶ μὲν συνέχουσι τὴν πραγματικότητα καὶ εἶνε οἱ μόνοι διὰ τὸν κόσμον ὀδηγοίμας, ἐνῶ ἀπ' ἐκείνων διολισθαίνει αὕτη, μὴ ἀντέχουσα εἰς παρατεταμένους νεφελοδρομίας.

Δὲν ἐγκληματοῦμεν λοιπὸν, ἀλλὰ διδασκόμεθα μόνον, ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν ποιοὶ νόμοι παρὰ τοῖς ζώοις κρατοῦσιν εἰς τὰ τοῦ ἐρωτος καὶ τοῦ γάμου.

Ἄφου μάλιστα εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς ζωολογικῆς κλίμακος, ὁ γάμος—ἦγον ἡ γέννησις, ἡ ἀναπαραγωγή—ἀπορροφᾷ τὸ σύνολον τῆς ὑπάρξεώς της. Πολλὰ ἔντομα θνήσκουσιν ἅμα τῇ τεκνογονίᾳ: ἐν μέσῳ τῶν λιπαρῶν ἀσπασμάτων ὁ ἄρρην ἐκπνέει, τὸ δὲ θῆλυ δὲν ἀπιστεῖ, ἀλλ' ἅμα τῇ ὠτοκίᾳ ἀκολουθεῖ, ὡς ἐν Ἰνδίαῖς ἡ χήρα, τὸν ἀποδημοῦντα σύζυγον.

* * *

Ἡ ἀνατολὴ τῆς ἥθης, ἡ ἐπίγαμος ὥρα ἐπιφαίνεται παρὰ τοῖς ζώοις ἐν μέσῳ τεράτων καὶ σημείων, ἀ θὰ ἐξήλεον πολλὰ διχειρῶν ζεύγη, κατερχόμενα εἰς γάμου κοινωνίαν με ὀξύτητα ὀφθαλμοῦ κολυβιστοῦ, ἀν τὸ συνάλλαγμα ἐμπορικῶς συμφέρη, ἀν ἡ νύμφη ἐξασφαλίζῃ τὰ γηρατεία τοῦ ἀνδρός, ἀν ἡ κοινωνικὴ τοῦ ἀνδρός θέσις παρέχῃ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀκκισμοὺς καὶ τὰ κομμώματα καὶ τὰς ματαιότητας καὶ τὰς ἐλευθεριότητας τῆς γυναικός. Ἀλλ' ὁ ἔρως παρὰ τοῖς ζώοις δὲν εἶνε ὑπολογισμὸς ψυχρός: εἶναι—ἕνα ἐνθυμηθῶμεν ἔκφρασιν τινα παλαιοῦ ποιητοῦ—ἀέγραπὴ καὶ κεραυνός». Εἶνε ἀληθὴς ἐρωτικὴ μανία. Καὶ τί ἄλλο; Ἀληθὴς πολιτισμός. Οἱ δρυμοὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐρημοῦνται καὶ τὰ κατοικοῦντα αὐτοὺς μονήρη θηρία ἀπὸ μοναχοὶ γίνονται λέοντες τοῦ σαλονίου καταβαίνουσι νὰ πῆξωσι τὰς κοινωνίας των, βραχυβίους, ἔστω, ἀλλ' ἀνθηρὰς καὶ σφριγηλὰς ἐν τῇ προσωρινότητι αὐτῶν. Τὸ ἄρρην καταζητεῖ τὸ θῆλυ. Καὶ πῶς; Ἀναβιοῦν, ἀναχρωματιζόμενον, ὠραιζόμενον, φαιδρυνόμενον. Τὸ τρίχωμα, τὸ πτέρωμα, τὸ λεπίδωμα ἀντικαταλλάσσονται. Ἀόρατός τις ζωγράφος ἐδῶ ἐρυθθαίνει, ἐκεῖ ἐπιχρυσοῖ, ἀλλαχού ἐπιφρονίσει ἢ διαστερίζει ἢ ἐπαργυροῖ. Ἄρρηνά τινα προσκίτωνται κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπίκτητα ὄπλα, ὡς νὰ ἐλέγομεν ξιφίδια ἢ λογχάρια μονομάχων, δι' ὧν τὸν ἀντίζηλον καταβάλλουν, τὸ δὲ θῆλυ καταμαγεύουν. Ἀντὶ τῶν μύρων καὶ τῶν κίθερων καὶ τῶν ἐλαίων καὶ τῶν ψηκτρῶν τοῦ κομμωτηρίου, ἀντὶ τῶν λεκανιδίων καὶ τῶν προχόνων καὶ τῶν ἐσόπτρων καὶ τῶν πυξίδων καὶ τῶν ἀπατηλῶν διαπασμάτων, δι' ὧν τὰ νεώτερα ὑποκείμενα τοῦ ἔρωτος διακαλλύνονται, ἐκεῖνα ἕνα ἔχουσι κομμωτήν, τὴν ἱεράν τῶν ὄλων φύσιν. Καὶ εἶνε ἡ ἀληθὴς τοῦ ἔρωτος μανία τόση, ὥστε φρονεῖ ὀθήλεις εὐρέθησαν ἀπόπνικτοι ὑπὸ τὰς στραγγαλιστικὰς πτερυπτύξεις τοῦ ἄρρηνος: ὁ δὲ Σπαλλαντσάνης εἶδεν ἄρρηνας βατράχους κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐρωτικῆς ὁμιλίας ἀποκοπτομένους τὸς μερούς των, χωρὶς νὰ διδώσιν οὗτοι προσοχὴν. Ἦσαν—ὀλίγου δεῖν ἐλέγομεν οἱ ἀνθρωποί—ἀφρημένοι. Αὐτὸ θὰ πῆ ἔρως, οὐχὶ αἱ ἀθενηκαὶ, ἀναμικαὶ καὶ ὁμιλίαι τῶν νεωτέρων τοῦ συρμοῦ μαλακίων. Εἶχε δίκαιον ὁ δογματίας ὅτι «ὁ ἔρως εἶνε ἰσχυρὸς ὅσον ὁ θάνατος». Εἶνε μάλιστα, παρατηρεῖ τις, ἰσχυρότερος αὐτοῦ, διότι ὁ ἔρως περιφρονεῖ τὸν θάνατον. Τὸ τοιοῦτο δὲ ἀληθές διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλαιοῦ καιροῦ—ὅτε ὁ ἔρως ἦτο θυσία, ὄχι ἀπόλαυσις—εἶνε τῶρα μόνον διὰ τὰ ζῶα ἀληθές, ὃ ἀναγνώστρια, ὃ ἀναγνώστα. Διὰ πολλὰ τῶν ἐντόμων ἔρως καὶ θνήσκειν εἶνε συνώνυμα: καὶ ὅμως τὸ θνήσκειν δὲν κω-

λύει τὸ ἔρωθ. Ἐρῶσι διὰ ν' ἀποθάνωσιν· καὶ ἀποθνήσκουσι διότι ἐρῶσιν. Καὶ ποῖαι ἐρωτοτροπίαι προηγούνται αὐτῆς τῆς ἀπολαύσεως, ἥτις λήγει εἰς καταστροφὴν. Ὡραὶ ὀλοκλήρους αἱ ἄρρενες ψυχαὶ ἀκίζονται πρὸ τῶν θηλέων των, πρὶν ταῦτα ἐνδώσουσι εἰς τὰς ἐπιθυμίας ἐκείνων. Καὶ ὅμως... ὦρα μόνον διαρκεῖ ὁ βίος των! Πολλὰ εἶδη ἰχθύων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἔρωτος χρωματίζονται φαιδρότερον, ὡς νὰ ἐλέγομεν, καλλωπίζονται καὶ ἀφίνονται εἰς ὅ,τι ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς ὁ μάχη ἀνίκτος ἔρωτος. Ἀναπτάνουσι τὰ ἐπάργυρα πτερυγία των, καὶ ἀφίνουσι νὰ σπινθηροβολῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν μεταφρένων καὶ τοῦ κορμοῦ των ὁ σάφειρος καὶ ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ρουβίνιον καὶ ὁ σμάραγδος καὶ ἐπιδίδονται εἰς ἀγῶνας πάλης καὶ πηδήματος καὶ παρελάσεων καὶ παρολισθήσεων καὶ κυμάνσεων, ὅλα αὐτὰ ὅπως σαγηνεύουσιν τὸ θῆλυ. Οἱ δὲ ἀνθρωπολόγοι ὠνόμασαν τὸν νόμον αὐτὸν, εἰς ὃν ὑπέικον οἱ ζωϊκοὶ ἔρωτες ὅλοι—νόμον τῆς ἐρωτοτροπίας, νόμον δηλαδὴ τῆς κακετταρίας.

* * *

Δύο αἰσθήματα κρατοῦν ἀπόλυτον τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ τῶν ζῶων συστήματος: τὸ ἐν ἐρωτικόν — πῶς νὰ φανῶσιν εὐμορφότερα εἰς τὰ θήλεα—τὸ ἄλλο πολεμικόν — πῶς ἐκποδῶν νὰ καταστήσουσι τοὺς ἀντεραστάς. Παρὰ τισὶ τῶν σαυροειδῶν ἐν τῇ νοτιῇ Ἀμερικῇ μάχαι συγκροτοῦνται φονικαὶ, καθ' ἃς ὁ ἡττώμενος ἀποβάλλει συνήθως τὴν οὐρὰν του—τὴν ἔχει καταβροχθίσει ὁ νικητής. Ἡ δὲ πάλῃ αὐτῇ δὲν παρέρχεται ἀνευ ἀποτελεσμάτων. Δι' αὐτῆς γίνεται ἡ λεγομένη ἐπιλογή. Οἱ ἀσθενέστεροι τύποι καταβροχθίζονται: οἱ ἰσχυρότεροι ὅχι μόνον ἐπιζῶσιν, ἀλλὰ καὶ βελτιοῦνται. Μεταξὺ δὲ ἄρρενος καὶ θήλεως, τὸ πρῶτον, ὡς παίζον πρόσωπον κατακτητοῦ, κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἐξ ἀνάγκης ἐγένετο ἰσχυρότερον καὶ... εὐμορφότερον. Ἀγωνιζόμενον ὅπως ἀρέσῃ τῷ θήλει—ἡ παρατήρησις δὲ αὐτῆ ἀρμόζει κυρίως εἰς τὰ πτηνὰ—ἀπέκτησε πτέρωμα πολυτελέστερον, φωνὴν μελωδικωτέραν, ὄργανα ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ τελειότερα, μένος σθεναρότερον, ἔνστικτα πολεμικώτερα. Ἐνια δὲ ἐξ αὐτῶν—μὴ δυνάμενα νὰ προμηθευθῶσι μύρα παρὰ τοῦ κουρέως των δι' ὧν ν' ἀρωματίσουσι τοὺς ἔρωτάς των, ἐπροικίσθησαν ἐν τῷ σθένει τοῦ πόθου καὶ τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς των ἀδένας ἐκκριτικούς εὐωδῶν οὐσιῶν.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἀρκοῦσιν ὅπως ἐξηγήσωμεν διατὶ ἐν τοῖς ἡσσαν πεπολιτισμένοις μέρεσιν, ὡς φερ' εἶπειν, παρ' ἡμῖν, ἐν Μάγῃ καὶ ἐν Ἀκαρνανίᾳ καὶ ἐν Εὐρυτανίᾳ, αἱ γυναῖκες εἶνε πύλυ δυσειδέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Ρουμέλης, αἱ Βλάχισσαι νομίζει τις ὅτι ἔχουν χάσει τὸ φύλον των. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν, καὶ ὁ ἱματισμὸς των εἶνε σχεδὸν ἀνδρικός. Πωλοῦσαι δ' ὀξύγαλα ἐν ταῖς ὕδοις δύνανται ν' ἀπατήσωσι πολλοὺς, παριστάμεναι ὡς ἄρρενα ὄντα. Ἐνῶ δὲ ξανθὸς Ρουμελιώτης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε εὐσωμος, ὑψιτενῆς, λιγύς, καλλιμόρφος. Ὅπως καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν μαυροτρίχων Μανιατῶν μὲ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς των εἰσὶ πρότυπα κάλλους. Ἡ δὲ γυνή, διατελοῦσα ἐν ὑποδεεῖ

θέσει ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός, ὡς τὸ θῆλυ πτηνὸν ἀπέναντι τοῦ ἄρρενος, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐκπίπτει καὶ καταπίπτει καὶ τραχύνεται καὶ γίνεται ὠμοτέρα καὶ δυσμορφωτέρα, ἐπιτηδεῖα μὲν πρὸς πόρους, ἀνεπιτηδεῖα δὲ πρὸς κάλλος.

* * *

Αἱ διὰ τὴν γυναῖκα μονομαχίαι, κουμπουρισμοὶ, τραύματα καὶ ξυλοκοπήματα δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου· τὰ ζῶα, προκειμένου περὶ γυναικός, ἤτοι περὶ θήλεος, δὲν φέρονται διαφοροτρόπως. Εἰς πτηνολόγος, ὁ Audubon, γράφει περὶ τῶν ἐρωδιῶν, ὅτι οἱ ἄρρενες αὐτῶν διαξιφίζονται ἢ μᾶλλον διαραμφίζονται ὡς οἱ κάλλιστοι τῶν σπασσίνων ἢ μονομάχων. Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀβρότητας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ προηγηθῇ χαριεντισμὸς, ποιοῦνται διὰ τοῦ ράμφους των αἱματηρὰς προσβολάς, παρακάμπτουσι τὰ κτυπήματα δι' ἀπαρμιλλοῦ τέχνης καὶ χάριτος, ἡ δὲ μονομαχία παρατείνεται οὐχὶ ἐπὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἢ λεπτὰ, ὡς παρ' ἡμῖν συνήθως, ἀλλ' ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ὥραν, διότι πρέπει ἀφεικτικῶς ὁ ἕτερος τῶν παλαιστῶν νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης νεκρὸς ἢ τραυματίας. Αἱ δ' ἀγριόχηνες τοῦ Καναδά—αἱ ἄρρενες—συνάπτουσι τὰς συμπλοκάς συστηματικώτερον καὶ μακροχρονιώτερον. Σχηματίζεται δὲ κύκλος ἐκ τῶν μελῶν τῆς πατριᾶς—χηνόκυκλος—ἐν μέσῳ δὲ αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ Σταδίῳ τῶν ἀρχαίων, τελεῖται ἡ πάλη. Τὰ ἀλεκτοροειδῆ εἶνε ἀγριώτερα καὶ αἰμοχαρέςτερα. Διὰ τοῦτο αἱ ἀλεκτορομαχίαι ὑπῆρξαν πάντοτε παρὰ πολλοῖς λαοῖς προσφιλέστατα θεάματα. Οἱ Ἀγγλοὶ τρελλαίνονται δι' αὐτάς ἢ πρὸς τὸν ἀλέκτορα ὡς γενναῖον ζῶον ὑπόληψις των εἶνε ἀπεριόριστος. Ἐνίοτε οἱ ἰδιοτροπώτεροι ὑποδύουσι τοὺς πόδας τῶν ἀλεκτόρων πτερινιστήρας, ἵνα ὧσιν οἱ κύριοί των ἀσφαλέστεροι τερὶ τοῦ ξυκοιλιάσματος. Θήλεά τινα τοιούτων ἀλεκτοροειδῶν ἐνῶ οἱ γεροπετεινοὶ εἶνε ἀπερροφημένοι ὑπὸ τοῦ θεάματος τῆς μονομαχίας, ἐπωφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας, ἀπάγουσι σφριγῶν τι ξεπεταρόνι καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν. Δὲν εἶνε τοῦτο καθαρῶς ἀνθρωπίνῃ εὐφυίᾳ, κυριολεκτικώτερον δὲ γυναικεῖα ἐξυπνάδα; Πόσας τοιαύτας ἀπαγωγὰς ὑπὸ θηλέων δὲν ἀριθμεῖ καὶ ἡ νεαρὰ ἡμῶν κοινωνία;

Πόσα δὲ ἄλλα ἐνωτικὰ σημεῖα μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῶων ἐν τοῖς ἐρωτικῶς καὶ τοῖς τοῦ γάμου; Πῶσον τὸ ὁρμητήριον ὅλον τοῦ ἐμπόρου τῆς πολυτελείας; Διατὶ ὁ ἑκατοντάδραχμος προσοδύχος νεανίας τῆς ὁδοῦ Σταδίου στερεῖ τὸν λάρυγγά του ἠδονικῆς τροφῆς καὶ τρυφῆς, πληροῖ τὸν στόμαχόν του ἀνουσίων λοπάδων, ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κομψῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς του; Ἴνα ἀρέσῃ εἰς πᾶν θῆλυ ἢ εἰς τὸ θῆλυ του. Διατὶ αἱ ἀπὸ ἐῶ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀπὸ οἰκίας ἐξοδοὶ τῶν ἐρατεινῶν ἀθιδῶν μας καὶ αἱ ἀνὰ τὰ ἐμπορικὰ περιπλανήσεις καὶ πρὸς τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ τρίχαπτα καὶ τὰ βελουδα καὶ τὴν μέταξαν προσπατατταλεύσεις, πρὸς ἀπόκτησιν ἐσθῆτος «μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένης»; Ἴνα ἀρέσῃ εἰς πᾶν ἄρρεν ἢ εἰς τὸ ἄρρεν τῆς. Καὶ αἱ περιστεραὶ καὶ αἱ τρυγόνες καὶ

αί νήσσαι καὶ αἱ κίχλαι; Πολλὰ ἄρρενα προάγουσι τὴν ἀνθρωπινότητα αὐτὴν μέχρι τοῦ νὰ ὀρχῶνται ἀπέναντι τῶν θηλέων. Τίνα δ' ἄλλον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς πανηγύρεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ παρκετέμας, σκοπὸν ἔχουσι οἱ χοροὶ εἰμὴ νὰ ἐπιδείξωνται ἑαυτὰ τὰ θήλεα πρὸς τὰ ἄρρενα, τὰ ἄρρενα πρὸς τὰ θήλεα; Τὸ ἔξωμον ἅς ἀποβαίνει τολμηρότερον, τὰ ἐπιπάσματα καταχέισθωσαν ἀφθονώτερα, τὰ μῦρα ἅς κορυφῶσι τὴν μέθην, τὸ σφοῖγος ἅς ἐπιχύνηται πανταχοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, τὸ φροῦ-φροῦ τῆς ἐσθῆτος ἅς θορυβῆ, ὅλα τὰ μέλη ἅς ὀγκῶνται, ἅς στίλβωσιν, ἅς κἀίωσιν, ἅς προκαλῶσιν· ὁ σκοπὸς μόνον νὰ ἐκπληρῶται—ἀρέσκειν κ' ἐράσθαι. Μὰ εἴτε κόρη τοῦτο ποθῆ, εἴτε καὶ ἔγγαμος. Ἡ ἄρρη πυρρὴ κίχλα καμαρόνει πρὸ τοῦ θήλεος, παρέλκουσα τὴν οὐραν τῆς καὶ ἀκκίζομένη ἐπὶ κάλλει. Ἡ λοφοστεφῆς νήσσοι ἐπεγεῖραι χαριέντως τὴν κεφαλὴν, ἀνορθοῖ τὸν μεταξοφῆ ὑσανόν τῆς ἢ ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ θήλεος, ἐξογκώνει δὲ τὸ στῆθος ἢ ἐκπέμπει φαρυγγώδεις τινὰς ἤχους. Ὅλα δὲ αὐτὰ γίνονται ἐν συνειδήσει, κυρίαί μου· οὕτω εἶδος τι ἀκόμψων φασιανῶν ἀποφεύγουν τὸ καμάρωμα, ἀκολουθοῦντες τὸ ἀρχαῖκόν ἰάθε βίωσας, διότι γινώσκουν ὅτι δὲν θὰ κάμουν ἐντύπωσιν εἰς τὰ ἐρωτότροπα θήλεα.

* * *

Ἄλλ' ἔχει καὶ ἄλλα βέλη ἡ ἐρωτικὴ πτηνῶν τινων φαρέτρα. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν νομίζει τις ὅτι ἀνήγαγον τὴν ἐρωτικὴν ἐπιστήμην εἰς τὴν τέχνην εἰς ἣν ἐμόρφωσεν αὐτὴν ἡ Σαπφῶ τοῦ Δωδέ. Οἱ μυιοτρόχιλοι κωλωπιζοῦσι τὸ ἐξωτερικόν τῶν φωλεῶν τῶν διὰ λειχῶν καὶ πτερῶν καὶ φύλλων, ὡς ἡ παρισινὴ τοῦ Δωδέ ἡρώϊς τὸ μυστηριῶδες ἀλόβτης. Πτηνὰ τινὰ τῆς Αὐστραλίας κατασκευάζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰς καλιάς τῶν καὶ κομοῦσιν αὐτὰς διὰ πτερῶν, ὄστρακιων, ὄσταρίων, φύλλων· ἀλλ' ἡ μεγαλοφυῖα τῆς ἐρωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶνε πτηνόν τι τῆς Νέας Γουινέας, Ἀμβλυόρις, εἶδος πτηνοῦ παραδεισίου, ὅπερ κατασκευάζει ἀντὶ καλιάς περικομψὸν κωνικὸν καλυβίδιον, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποῦ προσαρτᾷ μικροσκοπικὸν λειβάδιον, ὅπερ ἐπιστρῶνει διὰ βρύων, ταῦτα δὲ πάντα ποικίλλει διὰ διαφόρων ἀντικειμένων, ζωηρῶν πάντοτε χρωμάτων, οἶον κόκκων, σπόρων, ἀνθῶν, χαλικίων, κογχυλίων. Τὸ δὲ περιεργότερον, ὅταν τ' ἀνθῆ μακρὰνθῶσι, ἀντικαθιστᾷ αὐτὰ δι' ἄλλων νεοσυλλέκτων.

Καὶ ἄλλα ἀνθρωποειδῆ: Ὁ Ὠδουβὸν παρετήρησεν εἰς τὰς χῆνας τοῦ Καναδά, ὅτι ὅσῳ τὰ ἄρρενα εἶνε προβεβηκότα, τόσῳ πλείοτερον περικόπτουν τὰ προκαταρκτικὰ τοῦ ἔρωτος. Βάλλουν εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀντιπάθεια, τὰ δύο μεγάλα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν αὐστριακὸν ποιητὴν Γριλλπάρτσερ, κυβερνῶσι τὸν κόσμον, ἀσκοῦσιν ἀπόλυτον τὸ κράτος τῶν, προκειμένου περὶ ἔρωτος καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ὄντων. Τόσον εἶνε ἀληθές ὅτι συνηθέστατα τὰ αἰσθήματα αὐτὰ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι μετὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Μερικαὶ φορβάδες κατ' οὐδένα τρό-

πον ἐνασμενίζονται τοὺς κήλωνας—ἦτοι τοὺς γαμβροὺς—τοὺς ὁποῖους ἀνερωτήτοις ταῖς παρουσιάζουσι. Τὸ συνοικέσιον τελεῖται, ἀλλὰ—δι' ἀπάτης. Ὁ περίφημος κήλων Μονάρχης ἀπατηθεὶς συνήλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ φορβάδος κ' εἶχεν ἐξ αὐτῆς τὸν διάσημον ἐπίσης Μονομάχον. Περιστεραὶ τινες ἀποτροπιάζονται τινὰς ἄρρενας καὶ συμπαθοῦσι πάλιν πρὸς ἄλλους· ἄλλαι δὲ πάλιν ἀπογυναικούμεναι, ἐγκαταλιμπάνουσι πολλάκις τὸν νόμιμον αὐτῶν σύζυγον καὶ κατερωτεύονται ξένον. Σκύλαι τινες—ἀληθεῖς σκύλαι—εὐγενεστάτου γένους ἀποφεύγουσι τοὺς ὁμοταξίους τῶν κ' ἐρῶνται κατὰ γράμμα σκύλων τῶν δρόμων. Ὡς νὰ ἦσαν ὑψηλαὶ δέσποιναι, αἴτινες ἐνίοτε καταλαμβάνονται ὑπὸ συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀμαξηλάτας τῶν.

* * *

Ἐὰν τὰ περὶ ἔρωτος αὐτὰ, καταστήσαντα ἐν τισὶν ἐναργῆ τὴν ζωότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ ζώου, φανῶσιν εὐάρεστα εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μου, ἐν τῷ προσχεῖ φυλλαδίῳ θέλω συνεχίσει τὸ θέμα τοῦτο, μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς τὸν γάμον.

Νεωτεριστής.

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΤΟΣ

Ὁ κόμης Βίλνφ, βαθύπλουτος ρώσσοις, ἐπλητέν ἐν τῇ ἐξοχῇ του, ἀλλ' ἐν τούτοις, προὔτιμα τὴν μοναξίαν του τοῦ θορύβου τῶν μεγαλοπόλεων, τῶν μικρολογιῶν τῆς ὑψηλῆς λεγομένης κοινωνίας, τῶν ραδιουργιῶν τῆς Αὐλῆς, καὶ πασῶν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἐνοχλήσεων τοῦ βίου τῶν τιτλοφόρων ἐκατομμυριούχων πάσης χώρας τοῦ κόσμου.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἠσθάνετο τὴν πληξὴν πλέον τοῦ συνήθους, ἀφίχθη παρ' αὐτῷ ὁ ἀνεψιὸς του, νέος διπλωμάτης παρέχων τὰς λαμπροτέρας ἐλπίδας. Ὡς πάντοτε, ὁ ἀνεψιὸς εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων.

—Τί ἤλθες νὰ μοὶ ζητήσης;—ἠρώτησεν ὁ θεῖος, ἀφ' οὗ ἔπιον τὸ τέτιον καὶ ἐνῶ ἦναπτον τὰ σιγάρα τῶν.

—Θεῖε μου!—ἀνεφώνησεν ὁ ἀνεψιὸς διὰ θλιβερᾶς φωνῆς.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπῆσαι. Χαίρομαι πάντοτε δεχόμενος τὰς ἐπισκέψεις σου. Ἡ ἔλευσίς σου δίδωκε τὴν πιέζουσάν με ἀνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εὐλογῶ κρυφίως τὰς δυστυχίας τὰς ὀδηγούσας σε ἐνταῦθα.

—Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι θεῖε—ἀπεκρίθη ὁ μέλων διπλωμάτης μακρ, δρακτόμενος τοῦ ταύρου ἐκ τῶν κεράτων, κατὰ τὴν δημῶδη ρῆσιν—ἰδοῦ ὠραία περίστασις νὰ εὐχαριστήσης τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

—Ἐ!—εἶπεν ὁ θεῖος, ἐντεινὼν τὰ ὦτα.—Ἐὰν εἶνε παραπολύ ὠραία, δὲν θὰ τὴν εὐλογήσω ποσῶς.

—Πόσα;

—Πέντε χιλιάδας ρουβλίων, θεῖε μου... φοίνιξ τῶν θεῖων!